

TAJNÉ UČENIE
DIEL II. –
VÝVOJ ČLOVEKA
„SYNOVIA BOŽÍ“
A „POSVÄTNÝ OSTROV“
„V Isis je legenda
týkajúca sa
tej časti zemegule,
o ktorej veda teraz
pripúšťa, že bola
kolískou ľudstva –
hoci v skutočnosti je to len
jedna zo siedmich kolísko
– znie, zhustená,
a teraz vysvetlená
nasledovne:
Tradícia hovorí,
a záznamy
Veľkej Knihy
(Kniha Dzyan)
vysvetľujú, že dávno
pred dňami Adama
a jeho zvedavej ženy Evy,
tam kde dnes nájdeme
iba slané jazerá
a pusté neúrodné púšte,
bolo veľké vnútrozemské
more, ktoré sa rozprestieralo
v Strednej Ázii, severne
od pyšných Himalájí
a ich západného predĺženia.
Ostrov, ktorý
pre svoju jedinečnú krásu
nemal na svete páru,
bol obývaný
posledným zvyškom rasy,
ktorá predchádzala našej.“
„Posledný zvyšok“ znamenal
„Synov Vôle a Jógy“,
ktorí ešte s pár kmeňmi
prežili
veľkú kataklyzmu.
Lebo to je Tretia Rasa,
ktorá obývala
veľký kontinent Lemúria,
ktorá predchádzala
skutočným
a úplne ľudským rasám
– štvrtej a piatej.
Preto bolo v Isis

povedané, že –
„Táto rasa dokázala žiť
s rovnakou ľahkosťou vo
vode, na vzduchu, v ohni,
pretože mala neobmedzenú
vládu nad živlami.
Boli to „Synovia Boží“;
nie tí, ktorí zbadali
dcéry ľudí,
ale skutoční Elohim,
hoci v orientálnej Kabale
mali iné meno.
To oni odovzdali ľudom
tajomstvá Prírody
a odhalili im nevýslovné
a teraz stratené ‘slovo’.“
Ten „Ostrov“,
ako sa verí,
existuje do súčasnosti;
teraz ako oáza
obkolesená
strašnou divočinou
veľkej Púšte,
Gobi – ktorej piesky
„neprekročila žiadna noha,
kam siaha pamäť človeka“.
„Toto slovo,
ktoré nie je žiadnym slovom,
precestovalo raz
po zemeguli
a stále zostáva
ako vzdialená utíchajúca
ozvena v srdciach niektorých
privilegovaných ľudí.
Hierophanti (vierozvestcovia)
všetkých kňazských kolégií
si boli vedomí
existencie tohto ostrova;
ale to „slovo“ poznal iba
Java Aleim
(Maha Chohan
v inom jazyku) alebo
hlavný pán každého kolégia
a bolo odovzdávané
jeho následníkovi iba
v okamihu smrti.
Bolo veľa takých kolégií
a starí klasickí autori
o nich hovoria.
„Nebola žiadne spojenie

s týmto pekným ostrovom
po mori,
iba podzemné priechody
známe len vodcom,
spájajúce s tým ostrovom
vo všetkých smeroch.“
Tradícia tvrdí
a archeológia prijíma
pravdu o legende,
že je viac než jedno
mesto teraz prosperujúce
v Indii, ktoré je postavené
na niekoľkých ďalších
mestách,
pričom podzemné mesto
je 6 – 7 poschodí hlboké.
Dillí je jedno z nich;
Iláhábád je ďalšie –
takéto príklady možno
nájsť aj v Európe;
napr. Florencia, ktorá je
postavená na niekoľkých
už neexistujúcich etruských a
iných mestách. Prečo by teda
Ellora, Elephanta, Karli,
a Ajunta nemohli byť
postavené na podzemných
labyrintoch a prechodoch
ako sa tvrdí?
Samozrejme nehovoríme
o jaskyniach, ktoré sú
známe každému Európanovi,
z videnia
alebo z počutia,
napriek ich
ohromnej starobylosti,
hoci je tak diskutovaná
v modernej archeológii.
Je ale faktom známym
zasväteným brahmanom
v Indii
a obzvlášť jogínom,
že tam v krajine nie je
jaskynný chrám, ale má
svoje podzemné priechody
všetkými smermi,
a že tie podzemné jaskyne
a nekonečné koridory
majú ďalej
svoje jaskyne a koridory.

„Kto môže povedať,
že stratená Atlantída –
ktorá je tiež zmienená
v Tajnej Knihe, ale znovu
pod iným menom,
vyslovovaná
v tajnom jazyku –
neexistovala ešte
v tých dňoch?“ –
pýtali sme sa ďalej.
Existovala celkom určite,
pretože rýchlo dosahovala
dni svojej najväčšej slávy
a civilizácie,
keď posledný z kontinentov
Lemúrie padol.
„Veľký stratený kontinent
by sa teda mohol nachádzať
južne od Ázie,
rozprestierajúc sa od Indie
až po Tasmániu?
Ak je tá hypotéza vôbec
overená, potom možno
všetci vedci uveria,
že ten popis
bohmi obývaného kontinentu
nebol úplný mýtus.
A potom si môžu uvedomiť,
že Platónove opatrné
zmienky a jeho pripisovanie
toho rozprávania Solónovi
a egyptským kňazom,
bola iba opatrným spôsobom
svetu oznámená skutočnosť
a šikovne skombinovaná
pravda a fikcia,
takto sa oddeľujúc
od príbehu,
ktorý mu záväzky
udelené pri zasvätení
zakázali prezradiť.“
„Aby sme pokračovali
v tradícii, musíme dodať,
že trieda hierophantov
bola rozdelená
do dvoch kategórií:
tí, ktorí boli poučení
„Synmi Božími“
z ostrova,
a ktorí boli zasvätení

do božského učenia
čistého zjavenia;
a ostatní, ktorí obývali
stratenú Atlantídu –
ak také musí byť jej meno
– a ktorí boli inej rasy,
(narodení pohlavne
ale z božských rodičov)
narodení so zrakom,
ktorý zahŕňal
všetky živé veci
a bol nezávislý
ako na vzdialenosti tak aj
na materiálnych prekážkach.
V krátkosti, bola to
Štvrtá rasa ľudí,
zmienená v Popol-Vuh
(poradná kniha Mayov),
ktorých zrak bol
neobmedzený a ktorí
vedeli všetky veci ihneď.“
Inými slovami, boli to
Lemuro – Atlant’ania,
prví, ktorí mali
dynastiu Duchovných-kráľov
nie Mánov či „duchov“,
ako niektorí veria, ale
skutočných žijúcich Dévov
(polobohov
alebo Anjelov),
ktorí prijali telá,
aby im vládli,
a ktorí ich okrem toho
poučili v umení a vedách.
Lenže pretože to boli rupa
alebo materiálni Duchovia,
títo Dhyani
neboli vždy dobrí.
Ich kráľ Thevetata
bol jeden z posledných
a bolo to práve
pod zlým vplyvom tohto
kráľa – démona,
že sa atlantská rasa
stala národom zlých mágov.
„Následkom toho
bola vyhlásená vojna,
príbeh ktorej by bol
príliš dlhý na rozprávanie;
Jej podstatu

je možné nájsť
v skreslených alegóriách
o Kainovej rase,
obroch a o Noemovi
a jeho spravodlivej rodine.
Konflikt bol ukončený
potopením Atlantídy,
ktoré má svoje kópie
v príbehoch o babylonskej
a židovskej potope.
Obri a mágovia
„... a všetko živé zahynulo...
a každý človek.“
Všetci okrem Xisuthrusa
a Noema, ktorí sú
v podstate totožní
s veľkým Otcom
Thhnkithianov
v Popol-Vuh,
alebo v posvätej knihe
Guatemalcov,
ktorá tiež hovorí o jeho
úniku vo veľkom člne
ako hindský Noe –
Vaivasvata.
Ak vôbec veríme tradícii,
musíme dôverovať
ďalšiemu príbehu,
že od premiešania
potomstva
hierophantov z ostrova
a potomkov
Atlant’ana Noema,
vznikla zmiešaná rasa
spravodlivých a zlých.
Na jednej strane mal svet
svojich Enochov, Mojžišov,
rôznych Budhov,
početných „Spasiteľov“
a veľkých hierophantov;
na druhej strane
svojich „prírodných mágov“,
ktorí kvôli nedostatku
obmedzujúcej sily
náležitého duchovného
osvietenia
zneužívali svoje dary
na zlé účely.“
Môžeme to doplniť
svedectvom niektorých

záznamov a tradícií.
 V knihe „Príbeh panien:
 stratené národy
 a kontinenty“
 autor hovorí: „Jedna
 z najstarobylejších legiend
 v Indii, uchovaná
 v chrámoch ústnym
 a písomným podaním,
 rozpráva, že pred niekoľkými
 stovkami tisícov rokov
 v Tichom oceáne
 existoval obrovský kontinent,
 ktorý bol zničený
 geologickým zosuvom
 a fragmenty ktorého
 musia byť hľadané
 na Madagaskare, Cejlóne,
 Sumatre, Jáve a Borneu
 a na hlavných ostrovoch
 Polynézie.“
 „Náhorná plošina
 v Hindustane a Ázii
 podľa tejto hypotézy
 by bola predstavovaná
 v tých dávnych epochách iba
 veľkými ostrovmi prilahlými
 k centrálnemu kontinentu.
 Podľa Brahmanov,
 táto krajina dosiahla
 rozvinutú civilizáciu
 a polostrov Hindustanu
 zväčšený posunutím vôd
 v čase veľkej kataklizmy,
 iba pokračoval v postupnosti
 prvotných tradícií
 zrodených na tomto mieste.
 Tieto tradície
 dali meno Rutas
 ľuďom, ktorí
 obývali tento obrovský
 rovnodenný kontinent
 a z ich reči
 bol odvodený sanskrt.
 A indo-helénska tradícia
 uchovaná väčšinou
 inteligentnou populáciou,
 ktorá emigrovala
 z planín Indie,
 rovnako uvádza

existenciu kontinentu
 a ľudí, ktorým dáva meno
 Atlantída a Atlan'ania,
 a ktorú umiestňuje
 v Atlantiku
 v severnej časti tróпов.
 Okrem tejto skutočnosti
 predpoklad
 dávneho kontinentu v týchto
 zemepisných šírkach,
 znaky ktorej možno nájsť
 na vulkanických ostrovoch
 a hornatom povrchu
 Azorských a Kanárskych
 ostrovov
 a na Cape de Verdes,
 nie je bez zemepisnej
 pravdepodobnosti.
 Gréci, ktorí sa okrem toho
 nikdy neodvážili
 prekročiť
 Herkulesove stĺpy,
 kvôli ich strachu
 z tajomného oceánu,
 sa objavili príliš neskoro
 v antike, pretože príbehy
 uchované Platónom
 budú nič iné,
 než ozvenou
 indických legiend.
 Okrem toho, keď uprieme
 pohľad na planisféru
 na dohľad od ostrovov
 a ostrovčekov roztrúsených
 od malajského Archipelago
 po Polynéziu,
 od úžiny Sunda
 po Veľkonočný ostrov,
 je nemožné,
 v hypotéze o kontinentoch
 predchádzajúcich tie,
 ktoré obývame,
 neumiestniť tam ten
 najdôležitejší zo všetkých.
 Náboženská viera
 rozšírená na Malacca
 a v Polynézii, totiž
 dvom opačným extrémom
 oceánskeho sveta,
 potvrdzuje, že všetky tieto

ostrovy kedysi tvorili
 dve obrovské krajiny
 obývané žltými ľuďmi
 a čiernymi ľuďmi,
 vždy vo vojne; a bohovia
 unavení ich spormi,
 prikázali oceánu,
 aby ich upokojil,
 a ten zhltol
 oba kontinenty,
 a odvtedy bolo nemožné
 prinútiť ho, aby vydal
 svojich zajatcov.
 Iba vrcholky kopcov
 a náhorná plošina
 unikla potope,
 z moci bohov,
 ktorí si uvedomili
 príliš neskoro omyl,
 ktorý spáchali.
 Čokoľvek môže byť
 na týchto tradíciách
 a akékoľvek môže byť
 miesto, na ktorom sa
 rozvinula civilizácia
 starobylejšia než Rím,
 Grécko, Egypt a India,
 je isté,
 že táto civilizácia existovala
 a je veľmi dôležitá,
 aby veda odhalila
 jej stopy, akokoľvek slabé
 a povrchné môžu byť.